

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Конкурентоспроможність – це сукупна характеристика товарів, яка розкриває його першість на ринку порівняно з схожими товарами-конкурентами. Конкурентоспроможність обумовлюється якісними та вартісними властивостями товару, на які зважає покупець з метою задоволення своєї потреби.

Сучасне розуміння конкурентоспроможності неможливе без вирішення цілого ряду методологічних проблем, пов'язаних, по-перше, із з'ясуванням самої суті конкуренції, по-друге, створенням чіткої, структурованої системи показників для її аналізу і, по-третє, з'ясуванням можливості їх використання з метою отримання моделі, придатної для комплексної оцінки конкурентоспроможності і прогнозування її динаміки.

Стосовно економічної сфери, конкурентоспроможність у загальному випадку – це володіння властивостями, що створюють переваги для суб'єкту економічного змагання. При цьому проблема конкурентоспроможності стосується всіх рівнів ієрархії: продукції (товарів і послуг), підприємства, галузі, регіону та країни в цілому. Тому, все різноманіття конкурентних відносин, що виникають у сфері економіки, можна з певною часткою умовності підрозділити на три рівні: мікрорівень (конкретні види продукції, виробництва, підприємства); мезорівень (галузі, корпоративні об'єднання підприємств і фірм конгломератного типу); макрорівень (народногосподарські комплекси).

Посилення глобалізаційних та інтеграційних тенденцій в останні десятиріччя спричинило посилення конкурентної боротьби між суб'єктами економічної діяльності, що призвело до переосмислення конкурентоспроможності як економічної категорії та зумовило необхідність у розробці адекватних методів і моделей її оцінки. У загальному випадку конкурентоспроможність означає здатність виконувати свої функції (призначення, місію) з необхідною якістю і вартістю в умовах конкурентного ринку.

Конкурентоспроможність є ключовим фактором в процесі відтворення національної економічної системи. Є обґрунтовані підстави вважати, що в Україні є шанс поліпшити свої позиції на світовому ринку. Здобуття такої мети можливо лише на конкурентній основі державної політики, яка

включає в себе: розвиток потенційних секторів експорту економіки відповідно до тенденцій на світовому ринку; інвестиційної та інноваційної діяльності в регіонах України; впровадження у виробництво ресурсо, енерго та еколого-ефективних технологій; підтримки науково-технічного розвитку; просування і підтримка високотехнологічного експорту; вивчення сприйняття і передової практики інших розвинених країн у здійсненні політики, спрямованої на підвищення конкурентоспроможності економіки.

Література:

1. Крищенко Д.В. Визначення рівня конкурентоспроможності української економіки. *Зовнішня торгівля: право та економіка*. 2014. №4. С. 84-94.
2. Гончарова Н.М. Концептуальні параметри конкурентоспроможності національної економіки. *Актуальні проблеми економіки*. 2012. №8. С. 35-37.
3. Радзівєвський С.І. Участь України в процесі регіональної інтеграції і його вплив на конкурентоспроможність національної економіки. *Зовнішня торгівля: право та економіка*. 2011. №1. С. 32-40.

Батіг Ірина Ігорівна

ст. гр. ФПФМ-11, ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н. Петрушка О. В.

ФІНАНСОВА ПОЛІТИКА ДОМОГОСПОДАРСТВ

Фінансова політика – це цілеспрямована діяльність держави, міжнародних організацій та фінансових інституцій, а також суб'єктів господарювання щодо мобілізації, раціонального розподілу і використання фондів грошових ресурсів. Складовими фінансової політики суб'єктів господарювання є: політика формування капіталу; дивідендна політика; політика формування активів; інвестиційна політика; політика управління ризиками та ін.

Фінансова політика домогосподарств – діяльність громадянина чи його сім'ї, яка ґрунтується на створенні і використанні фондів фінансових ресурсів з метою задоволення особистих потреб. Фінансова політика таких суб'єктів полягає у формуванні доходів від заробітної плати, продажу та здавання в оренду майна, у вигляді безоплатних послуг від держави та здійсненні витрат на придбання продуктів харчування, оплату послуг, купівлю цінних паперів тощо. Така діяльність передбачає формування доходів домогосподарства у формі заробітної плати, відсотків та дивідендів, доходів від продажу майна або здавання його в оренду, від